

PlaçaGran

Publicació
Granollerina

Núm. 53 - II any

Dissabte, 12 de gener del 1980

Preu: 25 ptes.

**Anàlisi
de la
dècada
dels
70**

pàgina 9

**Josep Laporte: No m'agrada
l'autoritarisme de cap mena**

pàgines centrals

Granollers portal del Montseny

pàgina 5

Parlament de Catalunya

Les eleccions al Parlament ens han de donar la tònica de la capacitat d'acció conjunta dels independentistes i dels nacionalistes que també ho siguin.

Aquest Parlament tindrà molt poca utilitat, perquè també tindrà poquíssimes atribucions, però si que caldria que fos «utilitzat» pels independentistes dels Països Catalans, per a posar en evidència la inútil buidor autonòmica i l'entesa política que està col·laborant amb l'Estat espanyol a fer passar gat per llebre, a la majoria del nostre poble que sempre havia reclamat: Volem l'Estatut! (que era el del 32).

La capacitat d'acció conjunta dels independentistes la donarà el seu autèntic sentit independentista i de Països Catalans.

Si no hi ha aquesta capacitat d'acció conjunta i aquest Parlament no pot ésser utilitzat per a posar al descobert la pobresa autonòmica i la realitat de la nostra total sumissió a l'Estat espanyol, votar a les eleccions al Parlament de Catalunya no tindrà cap utilitat.

Joan Ballester

Ha mort En Josep Font

Ha mort a Barcelona un gran amic, un gran home, un gran català. De família granollerina que si bé el seu treball l'havia tingut sempre a Barcelona, vivia pràcticament a Granollers on hi desenrotllà una vida activa, sobretot després del seu matrimoni amb Maria Grau Oliveres, fins que portà el seu domicili a Barcelona poc més enllà de l'any 40. No tenia estudis acadèmics, però era home d'una gran cultura. Destacà en els estudis folklòrics vallesans i en l'entusiasme que sentia per la música i per Catalunya.

Fou president i col·laborà activament en l'antic Foment de la Sardana de Granollers amb Emili Botey i Alsina i altres companys. Fou dels fundadors i animadors de l'antic Grup Excursionista «Els Ginesters», dissolt al cap de pocs anys i preludi de la posterior Agrupació Excursionista de Granollers. En el Butlletí d'aquesta entitat hi deixà moltes col·laboracions importants, on demostrava el seu domini de l'estil i la profunditat dels temes que tractava. Fou un dels primers

presidents de l'entitat i animà la Secció d'Estudi de l'Agrupació i del Grup «Amants del Montseny», en el darrer dels quals, els que en formàvem part, estàvem compromesos a fer una de les excursions mensuals a aquesta muntanya.

Fou un fervent entusiasta de la Natura i de la música, a les quals hi dedicà les millors hores de la seva vida. Ens trobarem darrerament a Granollers amb motiu de la celebració del Cinquantenari de l'Agrupació Excursionista, en el Sopar Commemoriatiu del desembre del 1978; malgrat la seva salut ja compromesa, encara emocionà els assistents amb les seves càlides paraules.

L'Agrupació Excursionista i Catalunya han perdut un gran home, que ha volgut reposar ara, al peu del Montseny, al cementiri de Cànoves.

Als familiars i principalment a la seva esposa Maria Grau i les seves dues filles Maria Teresa i Montserrat les acompanyem en el dol i en l'estimació.

Salvador Llobet

NO IMPROVISE... ¡PLANIFIQUE!
La diversidad de sistemas y materiales con que contamos, nos permite resolver adecuadamente cualquier problema de planificación y control gráfico.

PLANNIGRAF®
sistemas

UN COMPACTE COMERCIAL

La Llibreria i Papereria
Tècnica de Granollers
Anselm Clavé, 36 - Tl. 8700432
Magatzem i Taller:
València, 27 - Tl. 8702881

CARBÓ
Fundada l'Any 1930

ANYS i EXPERIÈNCIA CONVERTITS EN EFICÀCIA

PONGASE A NIVEL EUROPEO.
CON UNA CONTABILIDAD COMODA.
MODERNA, AGIL Y EFICAZ

MATERIALES AL SERVICIO DE LA TECNICA CONTABLE MAS MODERNA

PRÀCTIQUES

Centre de Formació
de Conductors
SCALEXTRIC

Vostè necessita el Carnet

Benvingut
al permís de conduir
Aconseguiu-lo
sense esforç i pagueu-lo
sense problemes

PREUS POPULARS

Roger de Flor, 57 - Passeig Colon, 29

Telèfon 870 66 16

GRANOLLERS

Ratilles breus

Premi Nadal Premi Josp Pla

Al Premi Nadal, que convoca els lletraferits en una reunió literària més tradicional i important entre els barcelonins, no fa pas gaires anys es va incloure el premi Josep Pla, per galardonar la millor obra, presentada al concurs, sobre qüestions històriques, assaigs, novel·les, etc., escrites en català. Una mica tard, però es va fer. Durant el sopar de la nit de Reis vaig estar amb el guanyador d'aquest premi, Jaume Miravittles, periodista, escriptor i polític. Els amics el coneixiem per Met (de Jaumet) i en una entrevista llampec em deia: El poble català pel sol fet de tenir una producció poètica de tal magnitud com la de mossèn Cinto Verdaguer, i una prosa tan extraordinària en profunditat i extensió com la de Josep Pla, per aquests dos fets literaris, ja mereix ser considerat nacionalitat, nació. Semblen paraules exagerades, massa exultants en una nit de premis, en què l'ambient és propici a certes licències literàries, però si hom ho medita bé, rera la literatura hi ha milers d'homes i dones que són l'expressió viva d'una manera de ser, fer i pensar; la significació d'un fenomen físic d'un poble que ha lluitat durant segles per defensar la seva llengua, els seus costums, la seva identitat. I, veritablement, un poble això mereix amb tots els drets ser i anomenar-se una nació.

Joan Barcon

L'apotecari

Dissabte	12	Parera
Diumenge	13	Bellavista
Dilluns	14	Jonch-Puig
Dimarts	15	Montaña
Dimecres	16	Ochoa
Dijous	17	Oliva
Divendres	18	Olivet
Dissabte	19	Bellavista

PlaçaGran

Director: Joan Barcon i Provosti

Col·laboren: Joan Ballester - Salvador Llobet - Josep Garrell - Esteve Sarroca - Montserrat Ponsa i Tarrés - R. Roca i Barrera - Josep Serratusell - Joan Colomé J. Rovira i Tenas - Quico Sala i Carme Garrell i Traveria

Fotos Manuel Pastor

Dibuix Eugeni

Administrador: Ricard Causa

Correspondència: Carrer Clavé, 46

Imprimelx: Gràfiques Garrell

Vila oberta

Sopar d'Homenatge a Josep Riera i Busquets

El proper dijous, dia 17 de gener, a Ca la Sila, a les deu de la nit, es celebrarà el Sopar d'Homenatge a Josep Riera i Busquets, organitzat per la Societat Coral Amics de la Unió, ASVAT i un grup de músics ex-alumnes de l'Escola de Música.

Qui no coneix en Riera del contrabaix?... possiblement molt jove i els nous granollerins que ens han engrandit la «vila oberta». En Riera és un home que la seva vida ha estat dedicada a la Música i al treball de pintor a Can Villà, però també ha estat un granollerí que en tot moment ha col·laborat a les activitats culturals, esportives i socials, bona prova és que actualment, tot i els seus anys, forma part de les juntes directives de la Cooperativa La Vallesana i de l'ASVAT.

En Riera del contrabaix, que el tocava com un àngel, formà part de les famoses orquestres Pla-Pey i Selecció i va participar, sempre, en les agrupacions musicals que esporàdicament es formaven a la ciutat per a interpretar concerts de música clàssica i també a les «bandes» amb la seva aparatosa «tuba» que ens feia bocabadar quan érem infants.

No dubtem que en aquest Sopar d'Homenatge, s'hi aplegaran els granollerins que el coneixen i que serà una festa molt casolana que el músic Riera es mereix.

Coral Mixta Els Gorchs a Sant Fost de Campsentelles

Organitzat per Omnium Cultural, demà diumenge, a les set de la tarda, a l'Església Parroquial de Sant Fost de Campsentelles, tindrà lloc un extraordinari Concert de Nadal, a càrrec de la Coral Mixta Els Gorchs, sota la direcció de Josep Marquès i Rafael Sala.

En aquest concert els cantaires granollerins oferiran, a la primera part, obres de la polifonia renaixentista fins a peces del temps actual, i a la segona, un recull del cançoner de Nadal.

Felicitem a Omnium Cultural i a Els Gorchs per fer arribar la Música a les poblacions del nostre Vallès.

Sardanes a Palou

A la plaça de l'Església de Sant Julià de Palou, demà diumenge dia 13, a les dotze del migdia, es celebrarà una Audició de Sardanes, a càrrec de la Coblà Lluïsos.

Hospital General de Granollers demana ajuda econòmica

L'Hospital General ha repartit un full dirigit als ciutadans de Granollers, Canovelles, Les Franqueses i a totes les poblacions de la Comarca, explicant la precària situació que passa, que de no arreglar-se entre tots pot arribar-se a una paralització de l'Institució.

L'ajuda econòmica que demana va dirigida principalment a tots aquells que en la Rifa de Nadal van ser agraciats que facin els possibles de realitzar un donatiu.

Nota oficial d'Acció Ciutadana i Serveis

Amb molt d'astorament hem constatat un nou acte de vandalisme.

Molt a desgrat nostre, hem hagut de desfer el Pessebre de la Porxada.

Som ben conscients que no hi teniem cap obra d'art que pogués concursar a cap Bènnal, però si que hi havia l'esforç d'uns infants que amb il·lusió van fer unes figuretes de fang, això i res més que això és el que vam potenciar des de la Comissió de Festes del Patronat de Cultura; ens va semblar bona la idea que van tenir els Escoltes en suggerir-nos de fer aquest Pessebre.

No sé què dirien els infants de la nostra Vila si els demanéssim què els sembla el fet que algú hagi destrossat el seu treball; nosaltres pensem que és una manca total de respecte envers els altres i això ho considerem molt greu.

El darrer dia 30 i al local del Casino - Club de Ritme de la nostra ciutat, ha tingut lloc la darrera representació d'Els Pastorets d'en Josep M. Folch i Torres.

A la mateixa hi assistiren en Ramon Folch i Camarasa, la seva esposa i fills.

L'acte constituí un homenatge avançat dels que al llarg de tot l'any s'aniran celebrant a tot el país, car 1980 és el centenari del naixement del nostre recordat literat.

Aquest petit acte va consistir en l'entrega, de mans del nostre Batlle, d'una petita placa commemorativa a la vegada que la Junta del Casino oferí un simpàtic aperitiu com a cloenda.

Com a granollerins ens plau d'haver estat dels primers en retre homenatge a un fill il·lustre de la terra.

Tinent d'Alcalde
d'Acció Ciutadana i Serveis

Nacionalistes d'Esquerra a Ràdio Maduixa

El propassat dia 4 va tenir lloc l'Assemblea General del Vallès Oriental de Nacionalistes d'Esquerra, la qual analitzà els acords presos en la plenària del dia 30 de desembre d'on sortí el Consell Polític Nacional, així com la Permanent. Es confirmà com a Conseller Polític per representació de la Base del Vallès Oriental el company Llorenç Peláez, seguidament es procedí a l'estudi de la propera campanya al Parlament de Catalunya, així com el nomenament de responsables de Premsa, Relacions exteriors, Secretari i Caixa. El proper dia 18 tindrà lloc l'Assemblea comarcal, mentre representants de l'Assemblea han estat aquesta setmana en una taula rodona amb Ràdio Maduixa donant a conèixer el moviment assembleari de Nacionalistes d'Esquerra.

Ja podem anunciar-vos que per al proper dia 25 del present mes tindrà lloc a la Casa de Cultura l'acte de presentació de Nacionalistes d'Esquerra i no cal dir que esperem la presència de tots els catalans de Granollers i Comarca.

Nacionalistes d'Esquerra
Assemblea Vallès Oriental

Concessionari per a Granollers i comarca

Comercial Vila-Vila S. A.

Avda. Victòria, cantonada Carrer Jordi Camp, s/n
Telèfon 870 24 37 (4 línies) Apartat de Correus 279

GRANOLLERS

GLOSES

Uns negocis dubtosos

Avui, vigília del dia de Reis, estem a punt d'esgotar el reguitzell de festes que s'anomenen, totes juntes, les diades nadalenques. Nadal, Sant Esteve i Cap d'Any ja són història. Ens falta viure la dels Reis que enguany s'escau en diumenge.

Amb l'actual batibull de canvis de dies festius en dies feiners, no sabem ben bé si demà és festa perquè és la festivitat dels Reis Mags o bé tan sols perquè és diumenge. El cas serà deixarem de treballar, única cosa que per ara ens interessa.

Passaran els Reis d'Orient. Ens deixaran uns mitjons de llana com a record del seu pas, i tot seguit començarem la feixuga tirallonga de dies feiners fins qui sap quan, ja que, a hores d'ara, encara no hem vist el calendari «laboral» i estem per tant a les fosques sobre aquest aspecte de l'organització oficial que regula el nostre treball de cada dia.

Vivim ara de ple en una època de contradiccions ben desorientadora. D'una banda ens lleven dies que per tradició havien estat sempre festius; però, d'altra banda, ens escurcen graciosament les hores setmanals feineres.

Hi guanyem o bé hi perdem en aquesta mutació? Aneu a saber on ens menen els homes que porten la batuta de les nostres tasques: si cap a un guany del temps ocios —cosa que ens plauria molt— o bé ens enjонquen a pensar més cada any que passa.

Estem, així, en l'estat d'esperit d'aquell pagès consirós que vam sentir un dia de mercat a Granollers, a primeres hores del matí. Havia venut un vedell en el moment d'oferir-lo al preu que va demanar-ne, sense que el comprador li'n regategés una pesseta.

—Ja te'n vas? —li va preguntar, davant nostre, un seu amic. I ell li va respondre: «Sí; ja he acabat la feina tot just arribat, però no sé si he fet gaire bon tracte. Resulta que he venut un vedell pel preu que n'he demanat».

—Doncs de què et queixes?

—Es que potser he comptat massa curt. Això de no haver-me regatejat el preu... no sé; em fa témer que he fet un mal negoci.

El seu amic se'l va mirar, mig irònic, mig pesarós. I a tall de conseller li va recomanar que, en arribar a casa, no digués res a la seva dona d'aquella punta de penediment que el turmentava.

XIXU

Cuina

Púding soufflé de pomes

Aquest és un postre de fàcil preparació i de vistós resultat, donat que podeu adornar-lo de manera espectacular i fer-vos admirar pels vostres convidats. És adient en aquesta temporada de fred, ja que es serveix calent. No és empalagós però omple molt. Si l'ensenyeu als vostres fills, els tindreu ocupats de manera que s'ho passaran bé i alhora us solucionaran un postre per un moment que us interessi.

Els ingredients són els següents: 1/4 de litre de llet, 25 gr. de mantega, 80 gr. de sucre, 4 ous, 2 pomes grans (que no siguin farinoses) 35 gr. de farina, rom i canyella en pols.

Barrejar tres rovells i un ou sencer amb el sucre i la farina. Fer arrancar el bull a la llet i afegir-la a la preparació. Acostar-ho al foc, sense deixar que bulli, a fi que s'espesseixi. Apartar-ho i barrejar-hi la mantega.

Pelar les pomes i tallar-les a quadrets petits; enfarinar-les i fregir-les amb mantega. Tirar-li un polsim de sal i també de sucre. Quan es retiren del foc, empolsinar-les amb un xic de canyella en pols.

A la pasta que hem preparat, afegir-hi les tres clares a punt de neu. Untar un motlle, al qual hi posareu un paper de l'anomenat «sulfarís», untat també. Abocar-hi una mica de la pasta que tenim preparada, seguidament una capa de pomes; altre cop pasta, pomes, etc. procurant que l'última capa sigui de pasta. Cal coure-ho al forn a bany maria. Es serveix calent, acompanyat d'alguna mermelada (que prèviament haureu batut amb batidora; podeu afegir-hi una mica de flor de llet). La mermelada millor és la de ger (frambuesa) o també hi va bé la d'albercoc o maduixa (o en salsera apart, o per sobre del púding).

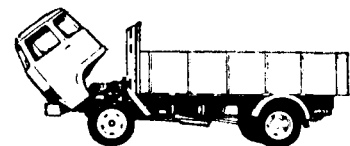
Si voleu, podeu comprar una gelatina del gust que preferiu, igual a la mermelada que utilitzeu, i adornar el púding; llavors s'ha de servir fred.

Montserrat Ponsa i Tarrés

Ebro el líder

Para ser líder,
para poder ocupar el primer lugar
(y mantenerse en él)
se requieren cualidades superiores.
Es el caso de EBRO. El camión líder,
por su mayor rentabilidad,
por su bajo coste de explotación,
por su fabulosa red de

concesionarios en toda España,
por su economía de
entretenimiento, por su mayor
duración, por su seguridad...
EBRO, el líder. El de la cabina
abatible. Téngalo en cuenta en el
momento de la compra.
Al decidir el camión, su camión.

aVance con EBRO

el de la cabina abatible
Motor Ibérica, S.A.

CONCESIONARIO
OFICIAL

Fabricado por

Auto Granollers / S.L.

Granollers homenatja el que significa el Montseny⁽²⁾

No es pot parlar del Montseny sense mentar en primer lloc les agrupacions excursionistes de Barcelona que el «descobriren» entre els 1879-80, però seria una negligència ignorar el caliu que trobaren ben aviat entre els bons afeccionats dels pobles que fan fita amb la muntanya.

A les comarques, si bé trigaren encara algun temps a tenir agrupacions pròpies, poc a poc sorgiren valuosos elements —empassacamins, uns; lletraferits, altres— que, federats o independents, mantenien contacte amb els grups responsables de la capital.

A casa nostra fou el 1926 quan s'inicià el primer grup excursionista: «Els Ginesters», el qual dos anys després donava pas a l'actual «Agrupació Excursionista de Granollers». Farrés Atsuara, Salvador Llobet, Josep Sala, Benet Puchades, Joan Canal, Delfí Sirvent, Francesc Serra, Manuel Fabregat, Joan Carbó, Josep Estrada, Antoni Jonch, Jaume Llacuna, Viñas, Busquets, Caballeria, Riera, Gabarró, Rodons, Castellsagué, Segarra, Bosch, Jaume Vernet, Antoni Estrada, Francesc Sastre i tants i tants d'altres saberen donar-li els primers impulsos, i a excepció dels malauradament desapareguts, la majoria d'ells continuen donant suport d'una forma o altra a les mateixes inquietuds que foren motiu del seu origen i que subsisteixen com ideals de l'A.E.G.: la Natura com equilibri de vida, el civisme com escola de convivència i l'amistat com a penyora humana.

Amb tot, en les excursions de l'A.E.G. és on es manifesten més assiduament les nobles ànsies, i el Montseny sia possiblement el Santuari més preuat dels excursionistes en llur co-

munió amb el seu contorn. I és que la Muntanya d'Ametistes (com la batejà Guerau de Liost) s'adapta tan bé a tota classe d'excursions!

Els primers passos es poden donar fins El Brull, Puiggraciós o Tagamanent; després pot venir el Turó de l'Home. Al Bertí s'hi poden fer les primeres escalades, i més tard ja ens podem atrevir amb Les Agudes, Sant Marçal i El Matagalls, al cèlebre aplec del qual no hi poden faltar els autèntics excursionistes, i on fan la seva primera «gesta» els neòfits, estampant amb orgull la seva signatura al Llibre d'Or de l'excursionisme català.

Del Montseny es podrien explicar tantes anècdotes...! De fonts naturals, arranjades amb brilladors d'obra i bancs de pedra convenientment distribuïts al seu entorn, ja n'hi ha tota una colla. I tingui's en compte que han estat fets per idealistes de la muntanya que no tenien res a veure amb la construcció, els quals, plens de bona fe, carregaven a la motxilla les eines i el ciment, i es passaven el diumenge canalitzant l'aigua, fent paret i obrant el necessari per adecentar un lloc on hi fos agradable l'estada.

Al Montseny també s'hi han arranjat ermites mig ruïnoses, fent-les aptes per a una Missa del Gall la Nit de Nadal. Al Montseny s'han portat pessebres. Al Montseny s'han fet competicions de boletaires, concursos de rams de flors boscanes... No dèiem més amunt que és el Santuari dels nostres excursionistes?

R. Roca i Barrera

PlaçaGran

Publicació
Granollerina

Josep Laporte: No me l'autoritarisme de ca

Sempre resulta difícil presentar les persones, però quan aquestes estan marcades amb una forta personalitat, la dificultat s'agreuja. Nascut l'any 22 a Reus, va cursar els seus estudis a Barcelona. S'incorporà a la Càtedra del professor Garcia-Valdecasas i des d'allí passà a Càdiç a ocupar ja una Càtedra. Després a València i posteriorment a la Universitat Autònoma de Barcelona on fou elegit rector l'any 76 després d'ocupar diferents càrrecs.

Té uns sens fi de treballs publicats en el camp de la Farmacologia experimental i clínica. Li han estat concedits diversos premis, és membre de nombroses societats científiques. Ha estat President de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears des de l'any 70 al 74. La seva passió per la Medicina, només pot ser comparada per la que té, pel «país». Amic, dels que hom pot confiar, aimant de la família, coneixedor dels secrets de la cuina.

És innegable la seva capacitat pel treball, alhora que la seva gran timidesa, que el fa mereixedor d'un encant especial. En aquests moments en que els partits polítics estan mancats d'homes de criteri, Josep Laporte és sens dubte un dels «independents» més desitjats.

—Què representa per a Josep Laporte, ser Rector de la Universitat Autònoma?

—En conjunt crec que ésser Rector durant gairebé quatre anys, ha estat una experiència enriquidora. Ocupar aquest càrrec, m'ha permès en primer lloc fer molts amics, però també viure els grans canvis que ha experimentat

el nostre país, des d'un punt d'observació privilegiat. Passar, per un temps limitat, de viure tancat en un Departament universitari, a tenir un lloc de responsabilitat en el govern d'una institució com és la Universitat Autònoma, ha constituït una peripecia interessant i allisonadora. El gran inconvenient ha estat però el separar-me massa de la meua vida professional i

Un independent molt festejat
No hi ha pitjor pau que la dels cementiris
ni pitjor unanimitat, que la dels partits totalitaris

familiar, i per això penso, que ja és hora de reintegrar-me al meu lloc, si no vull quedar desconectat definitivament.

—Penses que una autèntica autonomia, serà realitat, en un futur immediat?

—Fins no fa gaire, creia, infeliç de mi, que sí. Ara, els fets em van demostrar, que la consecució de l'Estatut de Catalunya (molt aigualit pel meu gust), només és la primera etapa, d'un camí molt llarg, que espero que amb els anys i molta constància per part de tots, ens pot dur a l'assoliment d'un autogovern.

—Quins creus que són els principals obstacles, pers als quals s'hi troben tants entrebancs?

—Crec que el principal obstacle, ve de la mentalitat centralista d'una gran part de la població espanyola, més que no pas dels distints plantejaments polítics. Atès que —com tantes vegades s'ha demostrat—, no és per la força, sinó pel convenciment, que hem d'aconseguir l'autonomia veritable, crec que costarà molt, canviar una estructura burocratitzada i centralista, i transformar-la en un estat plurinacional. És evident que no n'hi ha prou amb mesures descentralitzadores, si, de veritat, desitgem l'autogovern. Això, costarà de fer-ho admetre, i requerirà molta tenacitat per part nostra.

—Creus que els llocs de responsabilitat, estan ocupats en sa majoria, per a gent apte, o al contrari, continuen els «enxufes», com en temps passats?

—Bé que les eleccions hagin permès que molts demòcrates arribin als llocs de responsabilitat en el govern estatal, nacional i municipal, no hi ha dubte, que molts d'altres són ocupats encara, per gent que procedeix del franquisme. No hem d'oblidar que en aquest país no hi ha hagut ruptura, sinó un procés de reforma lent, i no sempre rectilini.

—Què et sembla la Llei d'Autonomia Universitària?

—Ja ho he dit moltes vegades: insuficient des del primer punt de vista de l'autonomia acadèmica i absolutament inacceptable, des del punt de vista nacional català. Alerta amb les lleis orgàniques! Si badem, poden deixar en no res, les limitades competències que l'Estatut atorga teòricament a la Generalitat.

agrada mena

—Estem tots plegats prou preparats políticament i civicament parlant, per a fer front a una total autonomia?

—Amb totes les excepcions que es vulgui, penso que globalment no massa. No és d'estranyar: els nostres polítics, s'han forjat en l'oposició clandestina, i l'hàbit de govern, no s'apren en quatre dies.

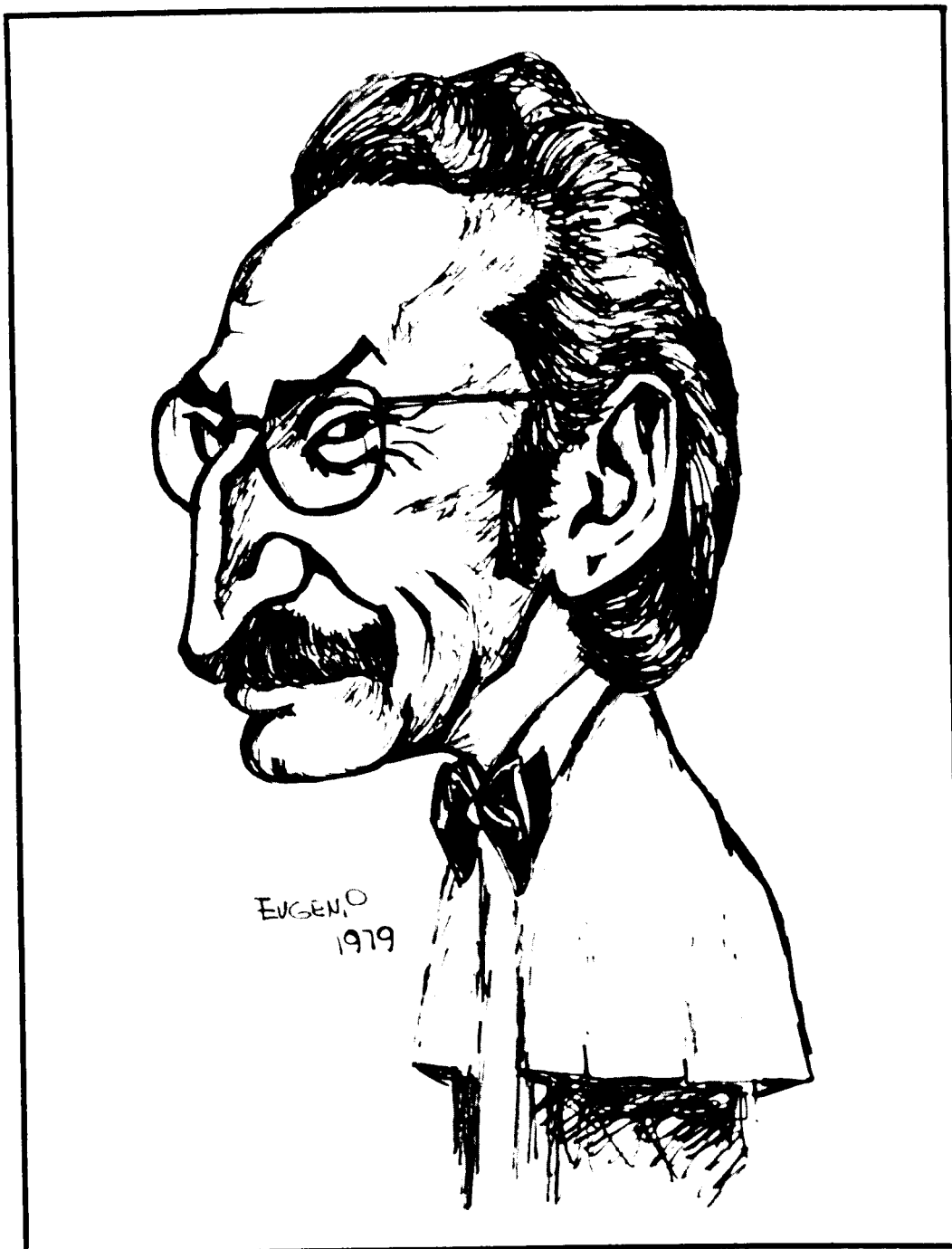
—Es diu sovint, que el jovent d'avui, treballa menys; també que no està massa ben preparat, degut a la massificació existent a la Universitat. Què hi dius?

—No crec que una cosa, tingui gaire relació amb l'altra. D'estudiants sempre n'hi ha hagut de bons, de mitjans i de dolents. La massificació de la Universitat, no crec que sigui en si mateixa una desgràcia. La culpa en tot cas, és la imprevisió i de la manca de recursos, fets que ens han portat a l'existència d'institucions universitàries absolutament desproporcionades amb el nombre d'alumnes que ara hi ha.

—Jo sóc de l'opinió que s'han d'ofrir més sortides als nostres estudiants, de les que tenen en aquests moments. Especialitzacions en matèries de les que estigui mancada cada comarca, de manera que hom pugui ser des de bon pintor, a bon electricista, etc. sense que necessàriament s'acabi tot, estudiant dret, o medicina, farmàcia, etc. Quines són les perspectives a aquest respecte?

—En principi estic d'acord amb aquest plantejament. La nostra Universitat ofereix un nombre molt restringit d'alternatives a l'estudiant que hi accedeix. De tota manera com he dit molts vegades, em sembla que caldria debatre a fons quin tipus d'Universitat volem pel nostre país, ja que, com és ben sabut, ni a tot arreu, ni a les diferents èpoques de la història «universitat», ha volgut dir exactament la mateixa cosa. No podem oblidar, d'altra banda, que la Universitat amb majúscula, no és solament un centre de formació professional: cal que a més de trametre sabers, se'n creïn de nous, és a dir, s'hi investigui. Tot això requereix, com és obvi, un plantejament polític, la fixació d'un ordre de prioritats, i «the last but no the least» que diria un anglès, que hi hagi diners suficients per a fer-ho...

—Veus el Socialisme, com la millor opció per al nostre futur?

—No m'agrada gens ni mica les grans diferències socials que encara avui podem comprovar al nostre entorn. Em sembla absolutament imprescindible anar a una millor i més justa distribució de la renda nacional. Per això, em tinc per una persona d'esquerra que, creu que el socialisme, és una bona via per tal d'assolir aquells objectius.

—Correspon a l'il·lusió que havíem forjat quan la mort del dictador, l'actual situació del país, o al contrari, ets sens defraudat?

—Com tanta gent, em sento també partícep del desencís general. Però si tenim en compte, com abans recordàvem, que la transició ha estat i és simplement reformista, segurament no podem esperar gaire cosa més. D'altra banda, hi ha un factor que em sembla decisiu: la crisi econòmica que s'inicià força abans de la mort del dictador ha vingut a pertorbar tremendament la situació i a facilitar el confusionisme. No hi ha dubte, que molta gent —alguns interessadament, d'altres de bo-

na fe— identifiquen fàcilment democràcia amb crisi econòmica, i és evident que no hi ha cap relació de causa a efecte, entre l'una i l'altra.

—Sabem que totes les forces et festejen per a incloure't en les seves llistes, per al Parlament de Catalunya. Es per això que es parla de la teva dimissió com a Rector?

—Ja t'he dit abans que si vull cessar en el meu càrrec, és per tal de tornar a allò que jo considero la meva feina, és a dir, al conreu de la Farmacologia. No crec que això sigui compatible amb la política activa.

—Penso que podríem fer retret a tots els partits, de dictadures en cadascun d'ells. Què me'n dius?

—No conec els partits per dins. De tota manera els rumors diuen, que a tots hi ha tensions internes. Però això no em sembla malament, ans al contrari crec que és un símptoma de vitalitat i de funcionament democràtic. No

passa a la pàg. següent

Retornaré a la meva feina el conreu de la medicina

hi ha pitjor pau, que la dels cementiris, ni pitjor unanimitat, que la dels partits totalitaris.

(M'agrada la manera planera i clara de dir les coses de l'amic Laporte. No m'ha volgut dir però, cap a quina independència es decantaria, cas d'interessar-li un lloc al Parlament)

—Coneixo bé el teu esperit de «gourmet». Deixem la política i la docència. Com veus el moment gastronòmic a casa nostra?

—Afortunadament molt bé. No és qüestió de fer propaganda gratuïta, però entre Barcelona i les comarques, no seria gens difícil de fer una llista d'una mitja dotzena de restaurants, absolutament remarcables, i de bastants més que són molt acceptables. Esperem que l'èxit no els pugi al cap...

—Què t'hauria agradat ser, en cas de no ser metge?

—De petit somniava en ésser arquitecte, però la meva absoluta incapacitat com a dibuixant, me'n va fer apartar, abans de començar. Vaig escollir la carrera de metge una mica per exclusió; ni tenia cap familiar metge, ni una especial vocació per la professió. Afortunadament per ara no he tingut ocasió de penedir-me de la meva decisió.

—La teva especialitat de farmacòleg, et permet conèixer els medicaments, àdhuc, les conseqüències de la mala administració. Com es podria inculcar als ciutadans, sobre l'ús i l'abús, i les seves implicacions?

—Com ben bé saps, aquest és una de les meves dèries. Afortunadament disposem de medicaments excehents... quan són ben administrats, en el moment oportú, i a les dosis convenientes. Però crec que tant el metge, com el llec, tenen massa tendència a acceptar l'automatisme (febre, és igual a antibiòtic; dolor vol dir analgèsic; nerviosisme, significa tranquil·litzant, etc). Caldria fer moltes campanyes per tal de convèncer la gent, que moltes vegades val més no prendre res, que no pas un remei inadequat, i que, en tot cas, l'automedicació pot ésser funesta.

—Què esperes de la medicina?

—Que s'humanitzi una mica. I que de posar l'accent en les grans construccions, i en la medicina hospitalària (ull! això no vol dir que no faltin encara hospitals) s'insisteixi en la medicina preventiva i en l'assistència primària, que en conjunt són més barates, i tenen una rendabilitat social més gran.

—Com a pare conscient, com veus el futur de la família?

—Al llarg de la meua vida, he assistit, com tanta gent de la meua generació, a un canvi ben profund de les relacions familiars. No sé si això és bo o dolent. Alguns sociòlegs ens diuen que segurament la unitat social família, serà substituïda per alguna altra cosa. Espero no veure-ho: jo estic avesat al model familiar que en podríem dir clàssic i no tinc cap interès, en canviar-lo per un altre.

—Creus que amb amor a tots nivells, amb tota la significació que això representa, podem arribar a conquerir el futur que volem, en el marc d'una societat més justa, o creus que necessitem d'una forta «autoritat»?

—No m'agrada l'autoritarisme de cap mena. Crec, això sí, que per tal d'aconseguir el futur que volem la immensa majoria dels catalans, cal ésser responsables, constants, decidits. Si posem el carro davant dels bous i ens comencem a barallar per coses, que a mi em semblen accessòries, no aconseguirem mai, transformar Catalunya en un país: lliure i civilitzat.

Montserrat Ponsa i Tarrés

Telèfons d'Urgència

Comissaria Policia	870 75 99
Polícia Municipal	870 05 11
Guàrdia Civil	870 00 68
Parada Taxis	870 30 28
Bombers	870 11 72
Funerària	870 00 89
Hospital	870 24 00
Policlínica	870 61 00
Metges d'urgències	
de la Seguretat Social	870 01 91
Ambulàncies	870 00 92
"	870 78 61

PlaçaGran
Publicació
Granollarina

Subscriuiu-vos-hi!

FILATÈLIA JOSEP M.ª ROSELL

- ✿ Segells per a col·leccions
- ✿ Servei de novetats mundials
- ✿ Assessorament filatèlic
- ✿ Especialitats
- ✿ Material filatèlic

A. Clavé, 17, 2.^{on} GRANOLLERS Telèf. 870 48 05

Horari: Matí de 10 a 2 - Tarda de 5 a 8 (Dilluns tancat)

Dècada dels setanta

Anys difícils per quasi totes les nostres empreses

Si haguéssim de definir amb un sol mot el que han representat els anys 70 en el context mundial en general, i en l'espanyol en particular des del punt de vista econòmic, crec que ens posaríem tots fàcilment d'acord: CRISI.

La crisi comença bàsicament a l'any 73 quan els països productors de petroli —OPEP— decideixen incrementar bruscament els preus de l'or negre (recurs energètic bàsic i indispensable per a les economies occidentals) la qual cosa desencadena un procés inflacionari del qual l'economia mundial no se n'ha recuperat encara. Això marca l'inici d'una profunda recessió (molts economistes diuen que molt pitjor que el «crack» del 1929), en la qual tots en sortim perjudicats. A l'increment de preus, motivat bàsicament per un increment de costos desconegut fins al present, segueix el tancament de moltes empreses i amb això, s'incrementa dia a dia el nivell d'atur i l'empobriment progressiu de la població.

L'economia espanyola, estretament dependent de l'exterior rep les conseqüències de la crisi en un moment en el qual encara no s'han apagat els moments eutòrics del període de desenvolupament dels anys 60, amb una població «educada» per a consumir i amb un nivell d'atur molt baix perquè les estadístiques oficials no comptaven a l'hora d'elaborar l'índex, amb el milió llarg d'espanyols que es veïen obligats a cercar feina fora del nostre país (principalment als països del Mercat Comú) i que constituïen en realitat un atur encobert com es demostrà en el moment en què els

emigrants hagueren de tornar davant la crisi que afectava tota Europa.

Així doncs, en el nostre país, el fort de la crisi comença cap als inicis de l'any 1974 i encara dura en els nostres dies. Uns nivells d'inflació no igualats per cap país d'Europa, uns nivells d'atur que no paren d'augmentar, un creixement econòmic zero, una degradació del medi ambient irritant, un estancament de la inversió privada, un dèficit esgarriat del sector públic, una balança comercial francament deteriorada, una moneda amb una erosió constant i una política econòmica inexistents són les principals característiques macroeconòmiques que defineixen la situació espanyola d'aquests darrers anys.

Des d'una perspectiva microeconòmica podem dir que l'empresa es troba amb un increment progressiu dels seus costos i una baixa de les seves vendes, que implica un fort descens dels seus marges i beneficis que sovint es tornen pernegues. Si hi ategim una baixa en la productivitat i greus tensions de tesoreria comprendrem que dia a dia hi hagi empreses que no puguin tirar endavant i hagin de tancar.

La situació a Catalunya es torna més greu per quan el 90 % de les empreses són petites i mitjanes, amb una estructura financera molt deteriorada pels pocs beneficis o pèrdues dels darrers anys, la qual cosa ha impedit el poder-se autofinçar com caldria.

Endemés, aquest tipus d'empreses són sovint més mal tractades pel sistema financer en el moment de cercar recursos de tercers.

La crisi dels 70 ha afectat també molt durament l'economia de les nostres ciutats, i amb això Granollers n'és una mostra. Quantes empreses han tancat a la nostra ciutat aquesta dècada? Suposo que l'estadística seria esgarrifosa. Des de la crisi de les indústries tèxtils, passant per les metal·lúrgiques i alimentícies, tothom ha sentit el pes d'aquesta nerasta situació econòmica. I de rebot, el poble treballador i els botiguers. Realment, l'únic positiu per Granollers des del punt de vista econòmic en els 70 ha estat la «grossa» d'aquest any.

Si mirem endavant, el panorama per als propers anys es presenta incert i bastant tosc. Ve a la meua memòria una cosa que va dir fa pocs dies el professor Trias Fargas en una conferència en el Foment del Treball de Barcelona. En Trias diu que el «motor de la Història» no es pas la «lluita de classes» com diuen els marxistes, sino la ciència i la tècnica.

Crec que la situació actual li dona raó. Només una font energètica alternativa pot fer superar, al meu entendre, la crisi. Mentre estiguem en mans del «ayatollah» de torn no ens en sortirem.

De totes maneres, és molt difícil preveure què pot passar en els propers deu anys. Ningú no s'atreveix a pronosticar a llarg termini.

El nostre futur econòmic més immediat vindrà sens dubte influït per les properes eleccions al Parlament de Catalunya. Cal recordar que l'empresari, per invertir, ha de tenir una confiança en el futur i que la inversió és fonamental per sortir de la crisi. No sé si a Catalunya l'empresariat tindrà unes bones expectatives davant d'una Generalitat presumiblement marxista si el pacte comunista-socialista segueix endavant com sembla... Però això és una altra història.

Josep Serratusell

Som un poble en marxa

Dins l'epígraf d'anàlisi de la dècada dels setanta, hi ha un aspecte que de cap manera no pot ser menystingut: la vida associativa de la ciutat.

Cal, però, deixar escrit un reguitzell de fets que malgrat llur elementalitat i caràcter previ o simultani a la dècada, han marcat i marcaran, penso, la vida associativa.

1. Migradesa de la vida associativa al Granollers de la postguerra, i més encà, contrastada amb la vivor i l'efervescència dels anys anteriors a l'ensulsiada. Migradesa, gairebé insuperable, després.

2. L'alt grau d'intervencionisme, directe o indirecte de les autoritats locals. Un historiador podria parlar de la vida de Granollers sota tal consistori o sota tal altre. Malgrat la bona eina metodològica que això representa, caldrà, qui sigui, tenir-ho en compte.

3. Predomini d'associacions de caràcter esportiu per damunt de tot altre tipus d'associacions.

4. Dissociació o dispersió de la vida associativa. Hom podria afirmar que els granollerins som molt aptes per a la conversa i tertúlia però mal destres en participar en la vida oficial i activa d'en-

titats i associacions. Proliferen les penyes i tertúlies de caràcter festiu o recreatiu i malviuen les entitats amb objectius més ambiciosos.

5. Una certa tendència dels granollerins a fer prevaler les valors lúdiques sobre les tasques de creació d'inquietuds estables i llur infraestructura.

6. Ometo voluntàriament parlar d'associacions de caràcter lucratiu «fer pelles» en la qual molts granollerins hi han reeixit de manera ostensible.

7. El caràcter utilitari del fet associatiu. Molta gent s'associa a tal o qual entitat més pel que fan aquestes entitats que no pas per la filosofia associativa de la dita entitat.

Malgrat aquests condicionants hi ha, entre altres, quatre entitats granollerines que durant aquests anys —feliços, nostàlgics anys setantes, depèn de l'estat d'ànim de cadascú— han reeixit: L'Associació Cultural, Agrupació Excursionista, Agrupació Sardanista i Joventuts Musicals. Llur activitat ha traspasat el clos dels seus associats i han tingut un ample ressò ciutadà. Cal remarcar que la conjunció d'aquestes entitats i d'altres han creat la Comissió Pompeu Fabra. L'inicial caire resistent dels seus co-

mençaments ha generat una experiència important: el Cicle de Teatre i el Premi de Teatre Ciutat de Granollers. En aquest resultat concret i en la feina prèvia en particular no hi ha estat absent l'Òmnium Cultural.

Ja que he tractat de fer una mena d'inventari de l'activitat associativa de Granollers, i tractant-se d'entitats culturals, per continuar d'una manera plausible caldrà definitivament oblidar el vessant resistent de què parlava i caldrà que aquesta activitat i les que puguin sorgir en un futur pròxim, siguin menades cap al camí de la normalitat i l'eficàcia. Els poders democràtics i els ciutadans hi tenim molt a dir. Però sobretot cal defugir com una temptació que «Contra... vivíamos mejor» i la fallera dels propers anys i d'ara mateix ha d'anar cap a la construcció de mitjans aptes i dúctils per a la promoció cultural i ciutadana.

Dintre d'aquest àmbit associatiu no volem deixar d'esmentar ni que sigui de passada, la tasca i la finalitat de les Associacions de Veïns. És un fet que ha nascut durant aquesta dècada i ara també els ha arribat l'hora per mitjà d'elles una imprescindible tasca de consciència ciutadana resta encara pendent.

Joan Colomé

La pregària postnadalenca

És evident que, d'entre la gent que mana, que té poder, n'hi ha que ho fa ben bé a contracor i perquè s'hi veuen obligats. N'hi ha, però (la majoria?) que se'n moren de ganes, s'hi delecten, es morfondrien si no ho poguessin fer. Manar així, és una d'aquelles tres concupiscències de què parla Sant Joan a la seva primera carta. No trobeu que els ho hem d'agrair? Com ho faria la societat sense ells?

Ho veiem cada dia —ai las!— que, a més poder, correspon més pèrdua d'imaginació creadora. Havien promès certes millores i aquestes millores no vénen. Moltes vegades no és per culpa d'altra cosa sinó que ja s'han oblidat d'haver-les promès i fins d'allò en què consistien les promeses. Se'ls ha evaporat la imaginació!

No és pas només l'esmentada la única desgràcia que té el poder; n'hi ha una altra de més important encara: la pèrdua de la sensibilitat. Sembla impossible, per exemple, que un Cap d'Estat pugui firmar sentències de mort o —pitjor encara— una declaració de guerra... i se'n pugui anar a dormir tranquil o a

passar unes vacances; o que, durant la resta de la seva vida hom no li noti cap senyal particular de penediment. No se sol pas donar el cas de Sant Gregori el Gran, el qual, havent hagut de ser de governador de Roma, a més de bisbe, s'autoimposà una penitència de tres dies a pa i aigua perquè s'assabentà que, a la urbs, dos infeliços havien mort de fam. Com es posaria les mans al cap, ara, en veure que hom destrueix tones de mantega, de patates, de cereals... Ens les hi posem els que res no hi podem fer; però els de dalt, pel que es veu, no se'n tiren pas cap pedra, al fetge, alternen amb mostres com Bokassa i s'afanyen a reconèixer el que guanya, per crueltats que hagi comès, si així convé als seus interessos.

Això que precedeix no és cap proclama anarquista: és un intent d'expressió d'un desig universal i que, aquests propassats dies nadalencs, més o menys tothom, més o menys sincerament, hem volgut comunicar-nos amb la felicitació acostumada. És el desig que les frases tan boniques i sentimentals que són de rigor aquests dies, per fi esdevinguin ve-

ritat. Ho volen ser i ho són de rigor aquests dies, per fi esdevinguin veritat. Ho volen ser i ho són, gairebé sense excepció, entre els de baix, entre els que formem «l'home del carrer». Per què no ho són entre els de dalt, els que tenen l'imperi del món?

A nivell individual tothom és més o menys cristià, àdhuc sense confessar-se'n, en apropiant-se aquella tan magnífica doctrina de l'amor fraternal: «estimeu-vos els uns als altres». Us imagineu com seria el món si aquesta doctrina entrés a formar part del programa d'actuació dels governs? «Aquest any que hem encetat moriran deu milions de persones de fam» ...Mentida! podríem dir. No hi moriran. A Occident hi ha menjar que es fa malbé. Els governs han organitzat un «pont aeri» o marítim o terrestre per a fer arribar allò que sobra a Occident, que és tan quantiós, fins als pobles famolencs d'Àsia i d'Àfrica...

Doneu, Senyor, als poderosos d'aquest món, imaginació, sensibilitat, cor...

J. Rovira Tenas

CODINACH

Plaça de la Porxada, 8

Plaça de les Olles, 1

Tel. 870 29 44 - GRANOLLERS

Assegurances

GARCIA CUEVAS

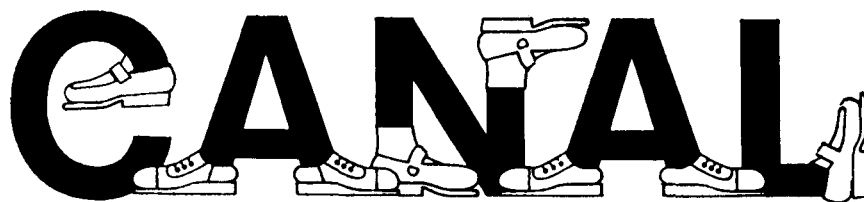
JOIER

Llistes de Boda ■ Regals d'Empresa

Santa Anna, 2

Telèfon 870 04 85

Granollers

CALÇAT INFANTIL I JUVENIL

ANSELM CLAVÉ 46
GRANOLLERS
TELÉFON 8708560

Bàsquet

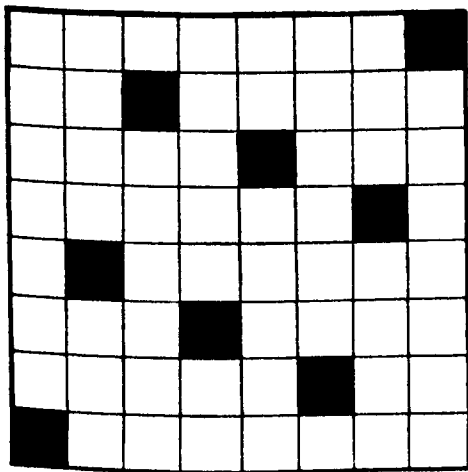
Areslux - Granollers, 97 Cotonificio, 96

Certament, tenim un equip desconcertant. Avui, davant del Cotonificio, han passat per totes les facetes que els coneixem. Començaren en baixa forma, fins arribar a imposar-se, igualar, tenir l'equip contrari dos punts per sobre, etc. per arribar, en finalitzar la primera meitat, amb un resultat de 48-43. Si la regularitat d'en Creus s'igualés pels altres jugadors de l'Areslux, tindriem un equip sensacional que a ben segur encapçalaria la classificació. Tots per un igual, fan jugades que en aixequen del seient, i a continuació fallen quelcom d'impensable en un jugador de la seva categoria. Algun, massa individualista, podria treure més partit de la seva combativitat si sabés passar a temps, la pilota. Com de costum, tinguérem incògnita fins arribar al final del partit, i que el marcador estigués a 0 minuts, donat

que no hi havia cap seguretat de com s'hi arribaria. Malgrat que és difícil jutjar ningú, veient-lo jugar per primera vegada, hem de dir que la primera impressió del nou americà Lee, va ser favorable. Mentre estava ell en pista, els rebots se'ls emportà tots, de manera clara; sembla gran lluitador, i amb força seguretat a mitja distància. No entenem com el Cotonificio va ser un equip dificultós pel Barça i pel Madrid. Cal, això sí, treure's el barret, davant el seu americà, Jack. Se'l veia a tot arreu, amb una capacitat per desmarcar-se fora del corrent. La seva seguretat de tir, és remarkable. Va haver d'abandonar el camp abans d'acabar, per culpa de cinc personals. S'enfadà. No vàrem entendre el perquè d'una tècnica amb què va ser castigat al «banquillo» del Granollers.

M. P. T.

Mots encruats - 47 • Quico

HORIZONTALS

1. Vegi's el 3-V. — 2. Preposició. L'orquestra de la sardana. — 3. Vernís. Al revés, té sis cares. — 4. Tots els volcans en tenen. Vokal. Al revés, en Molière tenia un burgès

que ho era. — 6. Un vell anglès. Niquel + Ferro. — 7. El Congost ho sembla, més que un riu. Lletre doble. — 8. Al revés, la Xina conflictiva.

VERTICALS

1. El rei blanc. — 2. Dirigir-se. Lliga d'Indústries Agrícoles. — 3. Xifra. Seguit de l'1-H i del 7-V, d'allà on surt el Vichy. — 4. Al revés, poema d'en Llach. Lletre grega. — 5. Un bo dolent, perquè està mal escrit. Al revés, afirma amb persistència. — 6. De vori (marfil). Consonant. — 7. Vegi's el 3-V. Al revés, infant sense pares. — 8. Al revés, operació de fregar.

SOLUCIÓ AL NÚM. ANTERIOR

H.: 1. Petroll. — 2. It. adirà. — 3. Nerò. Qui. — 4. Trineu. N. — 5. U. Fàtima. — 6. Rea. Idem. — 7. Andro. D. — 8. ralbmAR.

V.: 1. Pintura. — 2. Éter. ENR. — 3. T. Rifada. — Raona. RL. — 5. oD. etioB. — 6. Líquid. M. — 7. iRu. moda. — 8. alnamoR.

Agenda

Cinema

ASTORIA

La visita del vicí

La cama

MAJESTIC

Perros callejeros II

La batalla de Belgrado

MUNDIAL

Ernesto

Gracias abuelita

PRINCIPAL

Jesús de Nazaret

Exposicions

Museu de Granollers

Ermengol Vinaixa

25 Anys després

Sala d'Art de la

Caixa d'Estalvis de Sabadell

Exposició de pintures

Marqués Dalmau

Sala Sant Jordi de la

Caixa d'Estalvis de Catalunya

Exposició col·lectiva

3 joves granollerins

Serrano - Terraza - Jané

A B, Galeria d'Art

Sala A

cinc espais - cinc artistes

Sala B

Salvador Del Bas

Futbol

Dissabte, 12

A les 4 - Alevins

Granollers B - Vilanova La Roca

A les 5,15 - Benjamins

Granollers - Sant Celoni

A les 6 - Juvenils

Granollers B - Hostalric

Diumenge, 13

Matí, a les 9 - Alevins

Granollers A - Olímpic 123

A les 10 - Juvenils

Granollers A - Horta

A les 11,45

Granollers - Viladecans

Handbol

Dissabte, 12

Tarda a les 6

2ª Categoria Juvenil Grup A

Granollers - La Roca

A les 7,15 - 1ª Categ Provincial

Granollers - La Roca

A les 8,45 - 1ª Categoria Juvenil

Granollers - Salle Bonanova

Foto *Battle*

Revelat de color fet per KODAK

**AL SERVEI DE LA
INDÚSTRIA ELÈCTRICA
DES DEL 1920**
